

Miško ozdravljen.

(Poslovenil Franjo Homški.)

Miško po dolgej in hudej bolezni zopet čvrst in zdrav, zapusti prvič stanovanje ter se poda vèn pod milo prosto nebó, da bi se radoval zdravja v solnčnej gorkoti prelepega pomladnjega dneva. Sladko se smehljá in neizmerna radost se mu bere v očeh.

„Oče, vseh ljudi!“ tako izpregovori njegovo hvaležnih občutkov prepolno srce. „O ti vzvišeno bitje, ki razsojaš, naj li človek živi ali zapusti ta svet, ki je polhen nadlog in trpljenja. Moje srce je prepolno slave in hvale! O da bi se ti mogel primerno zahvaliti za preveliko dobroto, da si mi ohranil ljubo življenje. Brez zavednosti sem ležal v trdeji posteljici. A ti si me, dobri Bog, pogledal in rekel: naj še živi, da se poboljša in postane dober deček. Da, da, poboljšati se, to je pač lep namen življenja! Moja duša bode vedno hrepenela po njem! Da bi dosegel ta lepi namen, podaril mi je dobri Bog zopet ljubo zdravje ter me povabil na polzko stezo človeškega življenja. Zdaj mi zopet jed diši, in moči, ki so me užé popolnem zapustile, vrnilo so se zopet v moje slabotno telo. A malo po malem so se vračale te moči, jednako prestrašenim ribicam, katere le polagoma plavajo nazaj v potok, iz katerega so jih pregnali hudobni dečki z drezalnicami in saki. Še le danes, ko me ljubeznjivi solnčni žarki, smehljajoče zelénje dreves in travnikov tako vabljivo kličejo in vabijo, še le danes se čutim dosti krepkega, da se podam prvič zopet v prosto naravo uživati toplih solnčnih žarkov in povsod izbujenega novega življenja. O prekrasno cvetje vesele pomladi! Tu tedaj stojim napolnjen s sladkimi čutili in zrém okoli sebe!

O kako lepo je vse okoli mene! Ona drevesa tam ozelenévajo, ta se razevetevajo; travniki se oblačijo v marjetice, trobentice in mlado zelenje; plotove in ograje kinča prodirajoče listje. Ščinkovec si užé dela gnezdo na jablani; užé so prilezli pisani polžeki na vrh plota. Vse se oživlja k novemu življenju. Tudi jaz, o moj predobri Bog, tudi jaz sem se izbudil k novemu življenju. Hvala ti na veke, da si odvrnil za zdaj še smrt od mene, da me še nij pokosila, predno sem zrél za boljše življenje. O moj Bog, brez tvoje velike milosti, bi se zdaj ne radoval prihoda vesele pomladi. Zdaj bi užé ležal v mrzlej posteljici mirno spavajoč pod črno zemljo.

Ali, o radost, jaz še živim in uživam ogrevajoče solnčne žarke in na novo oživljeno naravno lepoto.

Kako prijazno užé cvetó tu ob potu pri malem mostu prelepe modre potočnice. Pozdravljen mi bodi mali most! Vselej sem se rad naslanjal na tvoje držaje, veselo gledajoč po dolgem ribnjaku in drobtinice metajoč mladim ribicam, ki so urno švigale po bistrej vodi. A zdaj užé dolgo nijsem videl svojih ljubeznjivih ribic, in moja roka jim užé dolgo nij drobila drobtinic. Nu, danes je hočem zopet pogledati, nežne živalce. O sladka radost! zopet se naslanjam ob držaje lesenega mostiča. Mirno igrajo ondi ob bregu veseli otroci v zelenej travi in si trgajo polne roke rumenih trobentic. In čuj! tu gori kliče potapljalce svojo senico ter pridno vesla preko duhtečega obrežja. A divja raca vzletí s strahom ter se spustí na kacam oddaljenem mestu v bičevje. In moje ribice tukaj spodaj, kje se? Glej, ondi kjer se izliva mali

potoček v stoječo vodo, zbrali so se, kakor v jeseni, selilni ribji sokoli na jednom samem pobrežnem mestu. Na polu skriti pod košatim zeliščem, okrepčavajo se v sladkosti tekoče vode. Mnogo jih je teh veselih in urnih plavalcev. A naj le pride pozna jesen, zopet bodo polnili moje mreže.

O kako prijetno bode takrat, ko se bodem zopet vozil v lahнем čolniciku po bistrej vodici in po vrtečih se valčkih. To je, da sem zdaj še slaboten in mokrotne sopare bi mi še lahko škodovala. A vendar ne bode več dolgo tako trajalo in zopet se bodem radoval prijetnega življenja na vodi. Slabost po mojih udih kmalu mine in potlej pričnem zopet svoje veselo delovanje v prostej naravi.

O koliko veselja me čaka! Za vse to se mi je zahvaliti dobrotljivemu Bogu v nebesih! O ti predobri moj oče v nebesih, kako bi se ti vredno zahvalil, da si mi dal zopet ljubo zdravje in mi povrnil novih moči! Ne dopusti, da bi zamrlo v meni hrepenenje po čednostih in lepih lastnostih. Zboljšanje mojega mladega življenja mi bodi vedno pred očmi! Kadar pa dozorim za nebeško žetev, potlej o blagor mi, ako ti morem predložiti dobra dela v zahvalni dar za moje ozdravljenje in za vse tvoje dobrote; kako srečen bodem, ako mi zadoni tvoja milostiva beseda: novinec na polji srečnih, dosegel si namen svojega podaljšanega življenja! O prelepa nada! Vodi me tedaj oče vsih bitij, vodi me po pravem potu, po katerem hoděč postanem v resnici boljši ter samo dobra dela izvršujem!“

April, trobentica in mali zimzelen.

(Obraz iz narave.)

Če vetrastemu aprilu le trohico verujem, naj se zovem vse svoje žive dni „aprilov bedák.“ Ali je kateri izmed dvanajsterih mesecev tako zvít in hudoben kakor april? Vsaj ga je sama laž, prekanjenost in škodljivost!

April je tat; dostikrat ukrade mesecu maju najlepše dneve. Brezvesten zapravljivec in slepár je; od svojega naslednika si navadno izposodi blisek in grom ter mu vrne zató polno snega in ledú. April je nestanovitnež vseh nestanovitnežev; zdaj poletje mesto pomladi, zdaj zopet zima mesto pomladi, opóludne zelen in kmalu potem bel; april je lažnjiv vremenski prorok, ki večkrat obljubi lepo in rožnato jutro, a prinese nam često le dežja in blata; on je vetrova igrača, zdaj je dobrovoljen in gorák, zdaj zopet čmeren in mrzel, kakor ga ravno napihne veter; april je prevzetan baháč, sam nečimern, dela še druge, da so ošabni; ubozega ratarja pogostoma našémi z mnogovrstnimi redovi, zvezdicami in križci, to se zna, da s sneženimi.

Pri vsem tem si pa še celó misli, da je Bog si ga vedi kak imenitnež, ker si samo lepa in plemenita imena prilastuje.

Zove se „april.“ Kaj ne, to se glasi prav visoko in plemenito? To ime pride od latinske besede „aperire,“ ki pomeni „odpreti.“ Nó, res nam odprè marsikak popek, a kaj nam še odprè ta cigán? — Meh, poln samih mrzlih vetrov, ali pa vrečo, polno sneženih kôsmov. Zato se mu pa prav lepo zahvalimo, — s tacim nas je užé zima bogato preskrbela. Gospodje pratikarji ga imenujejo tudi „mali traven.“ A to je ravno takó, kakor da bi se mu posmehovali; kajti kolikokrat je ravno narobe, ker pokonča travnate kalí in druge rastline, da le z velicim trudom komaj popravimo njegov pregrešek.